

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **RYANAIR SUN SPÓLKA AKCYJNA**
se sídlem Polsko, Warszawa, ul. Cybernetyki 21
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Beránkem
se sídlem Praha 1, Karlovo nám. 671/24

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1

za účasti: **Úřad práce České republiky**
se sídlem Praha 7, Dobrovského 1278/25
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Solilem
se sídlem Praha 1, Jakubská 647/2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/26945-421/3,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/26945-421/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Zdeňka Beránka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnut návrh žalobce na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy – dohoda o poskytnutí příspěvku z Cíleného programu Antivirus č. ABD-CO-2023197/2020, uzavřené dne 28. 5. 2020 mezi žalobcem a Českou republikou prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení (dále též „ÚP“) v souladu s § 120 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a usnesením Vlády ČR č. 353/2020 ze dne 31. 3. 2020 (dále jen „dohoda“).
2. Důvodem, pro který žalovaný zamítl návrh žalobce, byla skutečnost, že se žalovaný ztotožnil s postupem osoby zúčastněné na řízení, která žalobci neposkytla příspěvek v rámci programu Antivirus za červen 2020, jelikož žalobce nesplňoval podmínku daňového rezidentství danou usnesením vlády č. 581 ze dne 25. 5. 2020, na základě kterého jsou upravovány podmínky Cíleného programu Antivirus, když právě skrze usnesení vlády je celostátní cílený program v souladu s § 120 odst. 2 zákona o zaměstnanosti schvalován a jsou jim stanoveny také podmínky daného programu.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce v prvním žalobním bodě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v porušení sjednané veřejnoprávní smlouvy a nerespektování zásady „*pacta sunt servanda*“. Konkrétně žalobce tvrdil, že nevyplacením příspěvku z programu Antivirus za měsíc červen 2020 ÚP porušil čl. IV odst. 1 dohody. Dohoda nepřipouštěla žádné jednostranné změny podmínek či doplňování podmínek. Jednostranné požadování splnění podmínky ze strany ÚP, že žalobce je daňovým rezidentem České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru a dosáhl většiny svých příjmů za poslední ukončené zdaňovací období daně z příjmu ze zdrojů na území České republiky (dále jen „podmínka“), není v souladu s dohodou, respektive je nezákonné. Podle čl. I odst. 1 dohody byla dohoda uzavřena v souladu s podmínkami Cíleného programu Antivirus schváleného usnesením vlády č. 353/2020 ze dne 31. 3. 2020. Veškerá práva a povinnosti smluvních stran se tedy kromě znění dohody výslovně řídí pouze podmínkami ze dne 31. 3. 2020. Podmínky dohody a programu Antivirus ze dne 31. 3. 2020 neobsahují žádnou zmínku o podmínce. Pro trvání práv a povinností z dohody mají dle čl. IV. odst. 2 dohody význam usnesení vlády prodlužující období, za které lze příspěvek dle smlouvy poskytovat. Takto byla období prodloužena usnesením vlády postupně do 31. 5., 31. 8. a 31. 10. 2020. Obsah dohody pak byl možný měnit v souladu s čl. VI. dohody pouze se souhlasem obou smluvních stran formou písemných vzestupně číslovaných dodatků, což se v daném případě nestalo. Jestliže žalobci byl vyplacen příspěvek za měsíc březen, duben a květen 2020, je zřejmé, že žalobce splnil veškeré v dohodě stanovené podmínky i za měsíc červen. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, sp. zn. 2 Afs 49/2007.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal porušení principu legální licence, zásady legitimního očekávání a principu právní jistoty. Žalobce uvedl, že v souvislosti s programem Antivirus jsou veřejně dostupná pouze usnesení vlády o schválení, respektive prodloužení tohoto programu. Podmínky programu Antivirus jsou naproti tomu interní materiál, který není veřejně dostupný a žadatelé si o něj musí požádat na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Pro postup žadatelů v procesu podávání žádostí byl žalovaným zveřejněn Manuál pro zaměstnavatele, který však ve verzi č. 4, aktuální v době uzavření dohody, podmínku neobsahoval, když naopak uváděl, že do programu Antivirus mohou rovněž vstoupit zahraniční právnické osoby, jestliže mají zaměstnance v pracovním poměru zaměstnané podle českého práva a splňují další podmínky programu Antivirus. Žadatelé tedy mohli očekávat, že v případě postupu podle uvedeného manuálu a veřejně dostupných informací jim bude příspěvek přiznán. Za nepřipustné pak žalobce označil jednostrannou změnu práv a povinností podřízených subjektů pouze na základě neveřejného interního materiálu, s jehož zněním se žadatelé nemohli včas seznámit a přizpůsobit tak na jeho základě své budoucí právní jednání. Takový postup je dle žalobce v rozporu se zásadou legální licence i zásadou legitimního očekávání ve správním řízení a s principem právní jistoty.
5. Za problematickou pak žalobce považoval formu oznámení ÚP o nevyplacení příspěvku, neboť ÚP neuvedl, jakýkoliv odkaz na ustanovení dohody, případně jiný závazný právní předpis. Uvedený argument žalovaný odmítl s tím, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 68 a § 68 správního řádu. Žalobce namítal, že tato skutečnost nezbavuje správní orgán povinnosti postupovat podle ustanovení části první a alespoň přiměřeně podle části druhé správního řádu.
6. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nerespektování zásady zákazu diskriminace a porušení smlouvy o fungování Evropské unie a souvisejícího rozhodnutí Evropské komise. Tvrdil, že automatické vyloučení daňových nerezidentů z nároku na příspěvek Antivirus zakládá nepřipustnou diskriminaci zaměstnavatelů, a to na základě kritéria nikterak nesouvisejícího s oblastí, v jejímž rámci je příspěvek poskytován. Příspěvek na náhradu mezd souvisí s povahou žadatele jakožto zaměstnavatele plnícího daňové a odvodové povinnosti vůči státu v souvislosti se závislou činností svých zaměstnanců. Kritérium, pro přiznání poskytnutí příspěvku na vyplacení mezd by proto mělo nepřímo souviset s povahou zaměstnavatele a mohlo by zahrnovat např. kritérium výše vyplacených náhrad mezd, kritérium řádného plnění povinností zaměstnavatele atd. Kritérium daňové rezidence naproti tomu vychází z postavení žadatele ve vztahu k dani z příjmů právnických osob. Jedná se tedy o dvě navzájem nesouvisející oblasti veřejnoprávních povinností, jejich prolínání pak může v konkrétním případě vést k nepřímé diskriminaci zahraničních zaměstnavatelů. Takto náhlá a významná změna podmínek probíhajícího programu by byla v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť otázka daňové rezidence je natolik závažné kritérium, že většina dotčených subjektů by zřejmě ani přes veškerou snahu neměla faktickou možnost tuto podmínku v této krátké době splnit, a byla by tak tímto z nároku na příspěvek automaticky vyloučena. Za diskriminační žalobce považoval i podmínku dosažení většiny svých příjmů za poslední skončené zdaňovací období daně z příjmů ze zdrojů na území ČR, neboť se tato podmínka vztahuje pouze na daňové rezidenty jiného členského státu EU nebo EHS, nikoli daňové rezidenty ČR.
7. Tvrdil, že pokud ÚP vyžadoval po žadatelích v rámci režimu B programu Antivirus splnění podmínky dosažení většiny svých příjmů za poslední skončené zdaňovací období

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

daně z příjmu ze zdrojů na území ČR, je takový požadavek zjevně v rozporu s podmínkami, za kterých byl režim B programu Antivirus schválení Komisí v jejím rozhodnutí č. SA.57102, jež bylo vydáno dle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU.

8. Závěrem žaloby žalobce namítal, že se žalovaný s touto námitkou žalobce nevypořádal, a to přestože byla obsažena v návrhu na zahájení sporného řízení. Žalovaný pouze uvedl, že námitka o diskriminačním charakteru podmínky cíleného programu není předmětem sporného řízení. Dle žalobce není možné, aby žalovaný na jedné straně odůvodňoval postup ÚP a odmítnutí vyplácet příspěvek postupem vlády s odkazem na dodatečné usnesení vlády po uzavření dohody a na straně druhé, pokud žalobce argumentuje postupem vlády, tyto argumenty odmítl s tím, že postup vlády není předmětem sporného řízení.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Žalovaný setrval na svém závěru reflektovaném do napadeného rozhodnutí, že ÚP postupoval v projednávané věci v souladu s právními předpisy i uzavřenou dohodou. Uvedl, že dohoda mezi žalobcem a ÚP byla uzavřena na příspěvky z Cíleného programu Antivirus, jak vyplývá také z čl. I odst. 1 dohody, kdy se jedná o cílený program dle § 120 zákona o zaměstnanosti. Takový program, resp. jeho podmínky byly a jsou schvalovány vládou - v tomto případě formou usnesení. Jazykovou interpretací lze tedy dovodit, že usnesením vlády jsou stanovovány podmínky cíleného programu a s programem relevantní usnesení má tedy i zásadní vliv na obsah práv a povinností vyplývajících osobám čerpajícím příspěvek z tohoto programu. Stejnou optikou je třeba dle žalovaného nahlížet také na obsah dohody, která je na usnesení vlády schvalující cílený program neodmyslitelně vázána. Žalovaný konstatoval, že pokud vláda navázala prostřednictvím usnesení č. 581 ze dne 25. 5. 2020 poskytnutí příspěvku v rámci cíleného programu Antivirus na kumulativní splnění podmínek na podmínku daňového rezidentství, jedná se o právní akt mající zásadní vliv na existenci a posouzení nároků žadatelů na tento příspěvek. Nelze tedy v případě žalobce argumentovat, že dohoda výše uvedenou podmínku daňového rezidentství, resp. kumulativní splnění daných podmínek, pro které nebyl žalobci poskytnut příspěvek za červen 2020, neobsahovala, když právní základ a oporu této dohody představovala usnesení vlády rozhodující o zaměření, obsahu i podmínkách cíleného programu Antivirus včetně usnesení vlády č. 581, jež předmětnou podmínku do tohoto programu začlenilo. Doplnil, že usnesení vlády č. 581 bylo vydáno dne 25. 5. 2020 a vztahovalo se tedy již na příspěvky z cíleného programu Antivirus za období červen 2020, který nebyl žalobci vyplacen pro nesplnění podmínky.
11. Podle čl. IV odst. 7 dohody se žalobce jako zaměstnavatel zavázal dokládat úřadu práce „výkaz za jednotlivé kalendářní měsíce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období...“ Tuto podmínku žalobce řádně splnil, když dne 31. 7. 2020 doručil ÚP výkaz/vyúčtování za červen 2020. Zcela jednoznačně plyne z dohody, že včasné zaslání výkazu, resp. vyúčtování je nepominutelnou podmínkou pro poskytnutí příspěvku. S tímto byl žalobce srozuměn a v souladu s tímto také opakovaně postupoval. Jelikož k vygenerování vyúčtování pro účely příspěvku a jeho zaslání ÚP bylo nutno využít formulář vyúčtování dostupný na webových stránkách žalovaného, nelze argumentovat skutečností, že žalobci nebyla známa podmínka daňového rezidentství, když

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

tuto bylo nutno čestně prohlásit za splněnou, aby bylo samotné vyúčtování za červen 2020 vygenerováno. Jestliže si byl žalobce vědom, že pro účely poskytnutí příspěvku je třeba vyplnit vyúčtování a zaslat jej ve stanovené lhůtě ÚP, kdy součástí tohoto vyúčtování bylo čestné prohlášení o splnění podmínky daňového rezidenství a dosažení příjmů za poslední zdaňovací období daně z příjmů na území České republiky, kterou žalobce nesplňoval, musela si být vědom neexistence práva na příspěvek v režimu B za období červen 2020 právě pro nesplnění podmínek daných vyúčtováním, které je samotné podmínkou pro vznik nároku na poskytnutí předmětného příspěvku.

12. Podle žalovaného tak ÚP postupoval v případě žalobce správně, když mu neposkytl příspěvek v rámci programu Antivirus za červen 2020, jelikož žalobce nesplňoval podmínku daňového rezidenství danou usnesením vlády č. 581 ze dne 25. 5. 2020, na základě kterého jsou upravovány podmínky programu Antivirus. ÚP i žalobce byli vázáni zněním uvedeného usnesení, které je rozhodné pro obsah práv a povinností v rámci programu Antivirus, když právě skrze usnesení vlády je celostátní cílený program v souladu s § 120 odst. 2 zákona o zaměstnanosti schvalován a jsou jím stanovovány také podmínky daného programu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
 - Podle § 120 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se cíleným programem rozumí soubor opatření zaměřených ke zvýšení možnosti fyzických osob nebo jejich skupin uplatnit se na trhu práce; součástí programu je stanovení podmínek pro jeho provádění a harmonogram čerpání. Cílené programy celostátního charakteru schvaluje vláda České republiky a programy obecního, okresního a krajského charakteru ministerstvo.
15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Soud úvodem konstatuje, že předmět sporu se týká Cíleného programu podpory zaměstnanosti „Antivirus“, který měl celostátní charakter a který byl v souladu s § 120 odst. 2 zákona o zaměstnanosti schválen vládou. Pouze a jenom vláda (a nikoliv například žalovaný) tak byla v souladu s § 120 odst. 2 zákona o zaměstnanosti oprávněna stanovit, případně změnit podmínky, za kterých byl příspěvek z tohoto cíleného programu poskytován. Výše uvedené ostatně dokládá bod (7) Cíleného programu podpory zaměstnanosti „Antivirus“, který podmiňuje prodloužení jeho trvání schválením vlády.
17. Z obsahu podané žaloby vyplývá, že jí žalobce brojí proti závěru napadeného rozhodnutí, tj. že žalobci nenáleží příspěvek z Cíleného programu podpory zaměstnanosti „Antivirus“ (dále jen „program Antivirus“) za měsíc červen 2020, neboť žalobce nesplňoval podmínku daňového rezidenství danou usnesením vlády č. 581 ze dne 25. 5. 2020, na základě kterého jsou upravovány podmínky uvedeného programu. V souvislosti s uvedenou podmínkou pak žalobce rovněž namítal porušení zásady diskriminace a smlouvy o fungování Evropské unie a souvisejícího rozhodnutí Evropské komise. Žalobce rovněž napadal skutečnost, že program Antivirus není veřejně přístupný, když zveřejněn byl pouze Manuál pro

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zaměstnavatele, které ve verzi aktuální pro období červen 2020 spornou podmínku neobsahoval. Jinými slovy žalobce v podané žalobě rozporuje tvrzení žalovaného, že pro období červen 2020 program Antivirus podmiňoval získání příspěvku splněním podmínky daňového rezidenství.

18. S ohledem na znění podané žaloby se soud předně zabýval otázkou, za jakých podmínek byl subjektům poskytován příspěvek z programu Antivirus. Za tímto účelem soud opakovaně žádal žalovaného o doplnění předloženého spisového materiálu o všechny dokumenty, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí (viz výzva soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 17 Ad 2/2022-148, a ze dne 31. 10. 2022, č. j. 17 Ad 2/2022-165). K uvedené žádosti žalovaný soudu předložil všechna usnesení vlády týkající se programu Antivirus vydaná v období od 31. 3. 2020 do 29. 12. 2021, včetně souvisejícího materiálu, který tvořil podklad pro příslušná rozhodnutí vlády, dále Manuál pro zaměstnavatele (v jednotlivých verzích až do verze 6) a tiskové zprávy žalovaného ze dne 19. 3. 2020, ze dne 23. 3. 2020 a ze dne 6. 4. 2020. Soud podotýká, že s ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k období, za které žalobce žádal o příspěvek z programu Antivirus, tj. červen 2020, založeno na usnesení vlády ze dne 25. 5. 2020, č. 581, se soud zabýval výhradně usnesením, kterým byl schválen program Antivirus, a navazujícími usneseními, a to pouze do žalovaným vytčeného usnesení ze dne 25. 5. 2020, č. 581. Ostatní podklady nepovažoval soud s ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a období, za které žalobce žádal předmětný příspěvek, za relevantní, neboť tyto nebyly (a nemohly ani být) podkladem pro jeho vydání.
19. Dále se soud obrátil na Úřad vlády a žádostí ze dne 16. 11. 2022, č. j. 17 Ad 2/2022-171, požádal o zaslání veškerých materiálů, které se vztahují k usnesení vlády ze dne 31. 3. 2020, č. 353, kterým byl program Antivirus schválen a k navazujícím usnesením ze dne 27. 4. 2020, č. 481 a ze dne 25. 5. 2020, č. 581. Konkrétně soud požádal o veškeré materiály, které se vztahují k výše uvedeným usnesením vlády tak, jak byly předloženy jejich navrhovatelem, tj. žalovaným, a dále o předložení výsledných usnesení vlády, včetně všech souvisejících materiálů, a to v podobě, v jaké byly tyto materiály vládou schváleny. K uvedené žádosti Úřad vlády soudu předložil program Antivirus pro období březen a duben 2020, ze kterého vyplývá, že *„podporu z Programu Antivirus mohou získat všichni zaměstnavatelé ve mzdové sféře, u kterých alespoň jeden ze zaměstnanců v pracovním poměru, který je účasten nemocenského a důchodového pojištění podle českých právních předpisů, spadá do podmínek režimu A nebo B Programu Antivirus“* [viz bod (15) programu Antivirus s označením oprávnění žadatelé]. Z výše uvedeného vyplývá, že podmínka daňového rezidenství nebyla v programu Antivirus stanovena.
20. Dále z předložených materiálů Úřadu vlády, které byly podkladem pro usnesení vlády ze dne 27. 4. 2020, č. 481, a ze dne 25. 5. 2020, č. 581, vyplývá, že žalovaný shodně v obou případech předložil vládě návrh usnesení, kterým se v prvním případě pod bodem 1. schvaluje prodloužení doby uznatelnosti výdajů programu Antivirus do 31. 5. 2020, respektive ve druhém případě do 31. 8. 2020, a to výhradně pro režim B. Dále z žalovaným předložených materiálů, konkrétně z části III. s označením „Materiál“ plyne, že žalovaný shodně v obou případech navrhoval změnu bodu (7) programu Antivirus a prodloužení tohoto programu v prvním případě pro režim A a B do 31. 5. 2020 a ve druhém případě pouze pro režim B do 31. 8. 2020. Žalovaný pak rovněž v případě usnesení ze dne 27. 4. 2020, č. 481, navrhoval doplnění bodu (21), kterým byl doplněn demonstrativní výčet usnesení vlády, kterými byla přijata krizová opatření vlády, a bodu (34), zabývající se

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

poskytnutým plněním z programu Antivirus včetně výhledu do budoucna. V případě usnesení ze dne 25. 5. 2020, č. 581, žalovaný dále navrhoval doplnění bodu (15) obsahujícího spornou podmínku daňového rezidenství a doplnění bodu (34) zabývajícího se poskytnutým plněním z programu Antivirus včetně výhledu do budoucna. Usnesením ze dne 27. 4. 2020, č. 481, vláda pod bod I. schválila prodloužení doby uznatelnosti výdajů z programu Antivirus do 31. 5. 2020. Usnesením ze dne 25. 5. 2020, č. 581, bylo pod bodem I. 1. schváleno prodloužení doby uznatelnosti výdajů z programu Antivirus do 31. 8. 2020, a to výhradně pro režim B.

21. Pro úplnost soud uvádí, že dokumenty, které byly zaslány soudu ze strany Úřadu vlády, se shodovaly s materiály, které žalovaný předložil soudu k jeho výzvam (viz výše).
22. Z výše uvedeného vyplývá, že program Antivirus byl vládou schválen usnesením ze dne 31. 3. 2020, č. 353, přičemž za oprávněného žadatele tento program označil každého zaměstnavatele ve mzdové sféře s alespoň jedním zaměstnancem v pracovním poměru, který je účasten nemocenského a důchodového pojištění podle českých právních předpisů, a to bez ohledu na podmínku daňového rezidenství. Dále z předložených materiálů vyplývá, že byť žalovaný v materiálu k usnesení ze dne 25. 5. 2020, č. 581, část III. navrhoval změnit vymezení oprávněného žadatele tak, aby se jednalo o daňového rezidenta, tomuto záměru neodpovídal žalovaným předložený návrh usnesení vlády. Ostatně s výjimkou změny bodu (7) prodlužující doby uznatelnosti výdajů programu Antivirus žádný bod žalovaným navrhovaného doplnění programu Antivirus nebyl do žalovaným předloženého návrhu usnesení vlády promítnut. Jinými slovy ze strany žalovaného nebyl vládě předložen návrh usnesení, který by v rámci programu Antivirus měnil vymezení oprávněné osoby, byť z materiálu III. je takový záměr žalovaného patrný. Usnesením vlády ze dne 27. 4. 2020, č. 481, a ze dne 25. 5. 2020, č. 581, pak byla ve vztahu k programu Antivirus pouze a jenom prodloužena doba uznatelnosti výdajů tohoto programu pro příslušné režimy. Tato usnesení však neskýtají žádný podklad, na základě kterého by soud mohl dospět k závěru, že by ze strany vlády byla schválena jakákoliv další změna programu Antivirus, konkrétně pak vymezení oprávněného žadatele.
23. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že usnesení vlády ze dne 25. 5. 2020 č. 581 neskýtá žádný podklad pro tvrzení žalovaného, že by uvedeným usnesením vláda změnila program Antivirus v části vymežující oprávněného žadatele, respektive že by uvedené usnesení zakotvilo spornou podmínku.
24. Pro úplnost soud podotýká, že za podklad, na základě kterého by bylo možno dospět k závěru, že vláda schválila vymezení oprávněného žadatele programu Antivirus, nelze označit ani žalovaným vypracovaný Manuál pro zaměstnavatele. Tento manuál nebyl vládou v žádném okamžiku schválen. Ostatně sám manuál na úvodní stránce poukazuje na skutečnost, že má pouze informativní charakter. Uvedený manuál je pak toliko příručkou žalovaného určenou žadatelům o příspěvek z programu Antivirus, který by měl žadateli usnadnit podání příslušné žádosti. Tento manuál však v žádném případě nemůže jít nad rámec vládou schváleného programu Antivirus. Pokud tak činí, jedná se o ustanovení, která jsou nezákonná, neboť tato ustanovení nebyla v rozporu s § 120 odst. 2 zákona o zaměstnanosti vládou schválena.
25. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, konkrétně pak tvrzení žalovaného, že žalobci nenáleží příspěvek z programu Antivirus za měsíc červen 2020, neboť žalobce nesplňoval podmínku daňového rezidenství danou usnesením vlády č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

581 ze dne 25. 5. 2020, na základě kterého jsou upravovány podmínky uvedeného programu, nemá oporu v spisovém materiálu. Za uvedeného stavu věci se soud rovněž nezabýval dalšími námitkami žalobce, neboť by to bylo předčasné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Protože soud shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v žalovaném předloženém spisovém materiálu, zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
27. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (navzdory skutečnosti, že žalobce v reakci na výzvu soudu sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání), neboť takový postup mu umožňuje § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Pro úplnost soud uvádí, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů za repliku ze dne 11. 4. 2022, neboť žalobce v podané replice neuvedl žádné nové skutečnosti, když pouze polemizoval s vyjádřením žalovaného. Nejedná se tak o důvodně vynaložené náklady. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Zdeňka Beránka.
29. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. ledna 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.